

HENNY THIJSSING-BOER

Geluk is als de wind

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN9789036439770

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

Ze had het niet zelf voor het kiezen, Kim Drijfhamer, ze werd door haar moeder min of meer het huis uitgestuurd. En al begreep ze best waarom moeder tot dit besluit was gekomen, toch zat het haar dwars dat zij een dienst werd ingestuurd. 'Je zult daar als huisgenote worden gezien, níet als een dienstmeid. Zet dat dwaze denkbeeld nu eens uit je hoofd,' had moeder gezegd. Maar ze had gemakkelijk praten, vond Kim, zíj kon fijn op hun dierbaar spultje blijven wonen. Moeder had een streep kunnen halen door de verdrietige dingen, zij, Kim, 'mocht' ze meenemen. Van een klein dorpje, niet meer dan een gehucht, onder de rook van Meppel naar het hogeland van Groningen. Ze was er nooit geweest, ze kende er geen mens. Dit hele gebeuren was voor haar domweg een sprong in het duister.

Moeder en Joop Alteveer hadden haar naar Assen gebracht waar ze in de trein stapte naar Groningen. Daar moest ze overstappen en vervolgens uitstappen in een dorp dat aan de spoorlijn Groningen-Roodeschool lag. Daar zou ze volgens afspraak worden gehaald door de zoon van de boer en de boerin bij wie ze in

dienst kwam. Als meid; dat hield ze halsstarrig vol.

Toen ze in Assen afscheid nam van moeder en Joop, had moeder haar op het hart gedrukt: ‘Probeer nu te vergeten en begin ginder opnieuw. Net als ik dat heb gedaan. Dat is het beste, omkijken heeft geen nut.’

Kim was in Groningen overgestapt in het boemeltje dat haar naar haar bestemming zou brengen. Ze had zich in een hoekje van de coupé genesteld. Haar bagage, bestaande uit twee zware koffers en een handtas, hoefde ze niet, zoals in Assen, in het bagagerek boven zich te wurmen, ze kon de koffers aan haar voeten laten staan, haar tas hield ze op schoot. Er was plaats in overvloed. In de wagon zat her en der verspreid slechts een handjevol mensen. Kim sloot haar ogen, niet om te gaan slapen, maar om de dingen nog eens te overdenken. Ze had er geen idee van dat een stuk of wat medereizigers haar verholen blikken toewierpen en bewonderend dachten: Zo, maar díe mag er zijn!

En dat was ook zo. Kim telde twintig lentes, ze had een prima figuur, een kleine neus, een volle mond en groene ogen. Wat het meest bij haar opviel en wat maakte dat er naar haar werd omgekeken, was haar haar. Dat was werkelijk

een lust voor het oog. Het was halflang, zacht als zijde en koperkleurig. Kim was er echter het type niet naar om bij haar eigen persoonsje stil te staan. Ze beschreef zichzelf als een 'rooie', vond knap iets heel anders en bovendien had ze nu wel andere dingen aan haar hoofd. De trein bracht haar steeds verder van huis, ze was op weg naar het onbekende, maar haar gedachten bleven steken bij thuis. Bij moeder, Joop Altevener en bij vader. Bij hun kleine dorp waar ze geboren en getogen was, maar dat ze verlaten moest omdat er thuis geen plekje meer voor haar was. Dat gevoel had ze heel sterk. Had me dan ook niet zo veilig en beschermd opgevoed, dacht ze verdrietig en verontwaardigd, en bij dat laatste dacht ze voornamelijk aan haar vader. Kim kon het hem nog steeds niet vergeven wat hij had gedaan. Ze vond het laf om een eind aan je leven te maken zonder om te zien naar anderen die verder moesten. Het was alweer bijna twee jaar geleden, maar vergeten kon zij het niet. Ze herinnerde zich de dingen die de mensen uit hun nabije omgeving destijds zeiden. Het waren goedbedoelde woorden van troost geweest: 'Dit geval staat niet op zichzelf. Door de jaren heen zijn er altijd boeren geweest die misoogsten en andere tegenslagen

niet aan konden en zichzelf van het leven beroofden.’ Dat was niets dan de waarheid, maar dat vader het had gedaan, dat zoiets afschuwelijks jezelf kon overkomen, daar stond je nooit bij stil. En toch was het gebeurd.

Dat bewuste jaar hadden ze ontzettend veel tegenslagen gehad. Ziekte onder het vee, waardoor de veestapel behoorlijk werd uitgedund, misoogsten die elkaar opvolgden, vader had het niet kunnen verwerken. Ze hadden van dichtbij meegemaakt hoe stil en depressief hij werd, maar dat hij met plannen rondliep om een eind aan zijn leven te maken, daar hadden moeder en zij geen ogenblik aan gedacht. Vader was een gelovig man geweest, maar desondanks had hij die vreselijke beslissing genomen.

Er was toen onbeschrijflijk veel verdriet en ellende op moeder en haar afgekomen, ze hadden erover gedacht om het spultje te verkopen. Ze konden er niet toe komen. Moeder was er geboren. Toen zij met vader trouwde, gingen opa en oma – die nu inmiddels waren overleden – stil wonen en boerden vader en moeder er samen verder. Het was hard werken en van rijkdom was geen sprake. Vader leek niet op een hereboer zoals die er in het hoge noorden van Groningen volop schenen te zijn. Met zo’n

dertig bunder land hoorde hij eerder bij de kleine keuterboertjes. Een Drentse keuterboer, die van zijn vrouw hield en zijn enige dochter Kim het gevoel gaf dat ze een heel waardevol bezit voor hem was. Ze werd in de watten gelegd, vooral door vader. Hij had het niet goed gevonden dat ze, na haar vierjarige middelbare schoolopleiding, een baantje wilde zoeken. Ze had graag onderwijzeres willen worden, maar vader had heel beslist zijn hoofd geschud en gezegd: ‘Vergeet dat maar gauw! Mijn dochter zal voor niemand werken en haar hand ophouden, ik ben boer, ik kan jou zelf wel onderhouden.’

Achteraf gezien had vader het veel te hoog in de bol gehad en daar was zij – zo voelde ze dat nu – de dupe van geworden. Door zijn toedoen had zij geen vak kunnen leren. Ze had een blauwe maandag pianoles gehad, ze had haar rijbewijs moeten halen van vader. Daar was ze best blij mee, maar ze kon er, nu ze noodgedwongen op eigen benen moest staan, geen kant mee uit. Toen vader die lugubere beslissing nam, viel haar veilig, beschermd bestaanje uit elkaar.

Moeder kon er niet toe komen om het spultje te verkopen, ze zette er zelf haar schouders on-

der. Ze nam een knecht in dienst, een man van haar eigen leeftijd, Joop Alteveer. Hij was vijf-enveertig, drie jaar ouder dan moeder, en vanaf dat hij die eerste keer een stap bij hen over de drempel zette deed hij net alsof hij er al jaren heer en meester was. Het ging toen van meet af aan anders dan onder vaders bewind, het ging beter. Joop, een weduwnaar zonder kinderen, had hart voor het spultje en ook al vrij snel voor moeder. In het begin dacht ze nog hoopvol dat ze zich dingen verbeeldde die er helemaal niet waren, dat ze gewoon jaloers was op moeder en Joop. Tot ze door moeder met haar neus op de feiten werd gedrukt. Sinds een halfjaar was moeder nu met Joop getrouwd, ze waren gelukkig samen, dat zag en merkte zij aan alles. Zij mócht daar niets op tegen hebben, moeder was nog veel te jong om alleen te blijven en bovendien ging het nu weer de goede kant op met het bedrijfje, daar had zij heus alle begrip voor. Maar niemand wist hoe ongelukkig zij zich met deze nieuwe gezinssituatie voelde. Het was heel vervelend het idee te hebben dat ze of moeder of Joop Alteveer voor de voeten liep. Zij paste er niet bij. Financieel gezien zou zij bovendien een steentje moeten bijdragen. Vader was er niet meer om haar in de

watten te leggen.

Ze zag zelf wel in dat er iets moest gebeuren. Dat hoefde Joop niet telkens in bedekte termen te laten doorschemeren. Ach, ze begreep best dat hij die grote dochter van zijn nieuwe vrouw wel graag zag vertrekken. Maar dat juist h j het zijn moest die op een avond op een advertentie in de krant wees en zei: ‘Dit lijkt me nou net wat voor jou, Kim!’ dat had ze zich erg aangetrokken. Ze hadden zich alledrie over de advertentie gebogen waarin hulp gevraagd werd op een boerderij in het noorden van Groningen. Moeder was het met Joop eens en zei: ‘Schrijf er eens op, dan word je wellicht wat meer gewaar.’

‘Wat heb ik in het hoge noorden van Groningen te zoeken,’ had zij gewaagd, waarop moeder had gezegd:

‘Juist omdat het een behoorlijk eindje uit de buurt is, lijkt het mij geschikt voor je. Je weet zelf wel hoe de mensen hier nog altijd over vader en over ons praten. Men is niet vergeten dat jij als een rijke boerendochter bent opgevoed. Als jij hier een ‘ondergeschikt’ baantje aanneemt – want je kunt immers niets anders dan het huishouden – zal men leedvermaak hebben dat die Kim Drijfhamer pardoes van

de bovenste tree van de trap naar beneden tui-
melt. Je kunt dan wel zeggen dat je je van der-
gelijke praatjes niets aantrekt, in wezen doe
je het toch. Daarginds kent niemand je en jij
hoeft geen mens wijzer te maken. Niemand
daar heeft er iets mee te maken hoe je vader
de dood zocht en vond, je kunt volstaan met te
zeggen dat je vader is overleden. Noem maar
een ziekte, verzin iets, maar verzwijg de waar-
heid. Want daar heeft je vader misschien niet
aan gedacht, maar wij zullen als zijn vrouw en
dochter de gevolgen aan den lijve blijven on-
dervinden. Wat dat betreft hebben wij ‘levens-
lang’ gekregen.’

In dat soort dingen moest zij moeder gewoon
gelijk geven, ook toen ze vervolgde: ‘Ik kan de
praatjes het hoofd bieden, omdat ik Joop dicht
naast me weet. Ik ben weer gelukkig en jij
moet dat zien te worden, Kim. Niet hier, maar
elders. Geloof me, kind, dat is veel beter.’

Na lang weifelen, wikken en wegen had ze
op de advertentie geschreven en per kerende
post antwoord gekregen. Het was de boer zelf
– hij noemde zich Mendel Kwant – die de brief
schreef en vertelde dat ze dringend om hulp
verlegen zaten. Zijn vrouw was ziek, het voor-
eind van zijn boerderij groot en bewerkelijk.